

ISKRICE

GLASILO OSNOVNE ŠOLE GLOBOKO

Šolsko leto 2008/09

Kazalo

NAJPREJ NEKAJ BESED ZA ZAČETEK.....	3
NAŠI NAJMLAJŠI z vzgojiteljico Diano Belca	4
ZVEZDICE z vzgojiteljico Martino Žlof in pomočnico vzgojiteljice Suzano Marinček	5
BALONČKI z vzgojiteljico Sergejo Kržan in pomočnico vzgojiteljice Katarino Sedeljšak.....	8
SONČKI z vzgojiteljico Matejo Kalin in pomočnikom vzgojiteljice Aleksandrom Novakovičem.....	11
PRVI RAZRED z vzgojiteljico Melito Ogorevc in učiteljico Eriko Mak Vranetič .	16
DRUGI RAZRED z učiteljico Danico Ogorevc	18
TRETJI RAZRED z učiteljico Zdenko Bregar Umek	20
ČETRTI RAZRED z učiteljico Zdenko Bregar Umek	24
PETI RAZRED z učiteljico Vasjo Kolarič	27
ŠESTI RAZRED z učiteljico Vesno Kodrič	30
SEDMI RAZRED z učiteljico Matejo Rožman.....	34
OSMI RAZRED z učiteljico Andrejo Šiško	37
DEVETI RAZRED z učiteljico Marijano Zobarič	41

NAJPREJ NEKAJ BESED ZA ZAČETEK

Pa je naokrog še eno leto našega šolanja, s tem pa tudi učenja, zabave, nabiranja ocen - lepih in manj lepih, spletnja novih prijateljstev in ljubezni ...

In zopet so tu Iskrice. To leto smo vajeti v svoje roke prevzele učenke 9. razreda in jih uredile. Tudi letošnje Iskrice so polne zanimivih šolskih zgodb in dogodkov iz letošnjega šolskega leta, v njih najdemo tudi pesmi, naše fotografije z nasmejanimi obrazi in zanimive ideje za prosti čas.

Ne bomo vas dolgočasile z razlaganjem v uvodniku, vi se raje kar lotite branja našega šolskega glasila. Takoj vam bo jasno, da nam na šoli res ni dolgčas.

Upamo, da vam bodo naše zgodbe in pesmi všeč.

Pa še to. To je naše zadnje šolsko leto na OŠ Globoko. Vsem ostalim "mučenikom", ki še ostajajo pa sporočamo naslednje: "Preživite kar se da zanimive in razburljive počitnice, v jeseni pa polni moči zakorakajte v novo šolsko leto in ga opravite z vsem trudom, kot to najbolje znate."

UREDNIŠKI ODBOR (po abecednem redu):

Alenka Cizel

Anja Kranjc

Katarina Petaci (avtorica naslovnice)

Diana Zevnik - Ščrbačič

Laura Škrabl

Mentorica: Nataša Plevnik

NAŠI NAJMLAJŠI z vzgojiteljico Diano Belca

ZVEZDICE z vzgojiteljico Martino Žlof in pomočnico vzgojiteljice Suzano Marinček

V šolskem letu 2008/2009 je bilo v skupini Zvezdice vključenih 12 otrok, prvega starostnega obdobja. Naše "ozvezdje" je zaživel v paleti raznovrstnih dejavnosti, preko katerih smo razvijali vsa področja kurikuluma.

V jesenskih dneh je z nami zaživila teta Jesen, njena podoba se je postopoma preobrazila v zimsko idilo s prihajajočimi prazniki. Za trenutke smo se ustavili pri pustnih norčijah in v pomladnem mesecu pripravili skupno prireditev na ravni vrtca za naše družine.

Sodelovali smo tudi z zunanjimi institucijami. In sicer: s Turistično zvezo Slovenije v projektu Vrtec in turizem, s knjižnico Brežice v projektu Kristjanov knjižni nahrbtnik, z uredništvom Cicidoja v mesečnih natečajih in v bienalnem natečaju Ciciumetniže na državni ravni, v mednarodnem projektu Pasavček, v natečaju 112 na državni ravni. Lahko rečemo, da se je naše "ozvezdje" vrtelo in vrtelo ...

Nekaj utrinkov iz našega "ozvezdja".

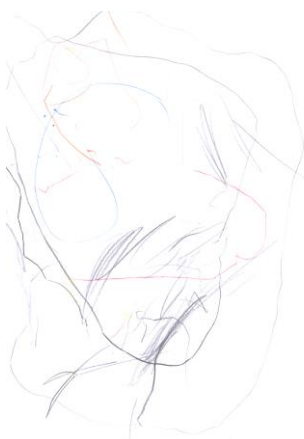

Vid, 3 leta

» Vidiš, tuki se vozi vlak,
ko grem v Brežice.
Pa še rdečga zetorja
bom narisal!«

Jan Mark, 3 leta

Ema F., 2 leti

Rok, 1 leto

» Ema, mami, ati, Ana, Lea!«

Neli, 3 leta

Nik, 1,5 let

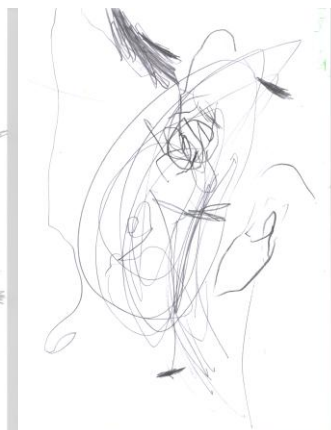
Zoja, 3 leta

Gal Krajnčič, 3 leta

Julija, 2,5 let

Tilen, 3 leta

»Tu je cesta, pa policist
na motorju.«

Ema H., 3 leta

»Jaka Tobaka po cesti koraka, pa sreča vojaka, se v hlače pokaka...ha ha ha...«

Zoja, 3 leta

» Z mamico in atijem se vozimo s kolesom. Pa Vid je tu doma!«

BALONČKI z vzgojiteljico Sergejo Kržan in pomočnico vzgojiteljice Katarino Sedeljšak

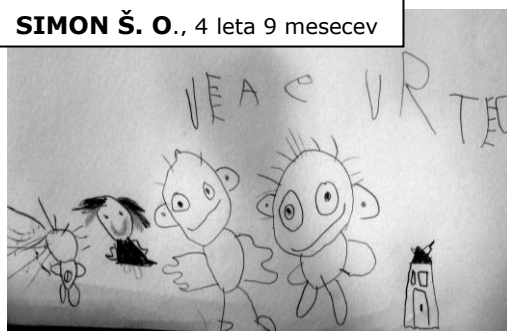

Zjutraj pridemo v vrtec. Po zajtrku gremo zobke umiti. Pol gremo v krog, kjer se pozdravimo, preštujemo, uredimo vreme. Se igramo. Poberemo slike in se igramo po kotičkih. Najrajši se igram v kuhinji, ker zelo rada kuham. Pol gremo ven iz kotičkov in gremo ven. Igramo se na igrišču, na igralih, na plezalu. Pol se postavimo v kolono in pospravimo za sabo. Pol mam kosilo, pol pa umijemo zobke, gremo spat in domov.

ANA FRANCEKOVIČ, 4 leta 10 mesecev

Dežurni smo za delit (delimo čaj in mleko, kruh, krompir, nože), za pasto, za brisat mizo, za pometat, za koš (pol potlačiti), za pozdrav, za prešteti, za vreme, za pospravljanje čevljev. Najraje pospravljam čevlje.

SIMON Š. O., 4 leta 9 mesecev

Naš glavni cilj je bil vzgojiti kompetentnega otroka.

ANŽE SLOVENC, 3 leta 8 mesecev

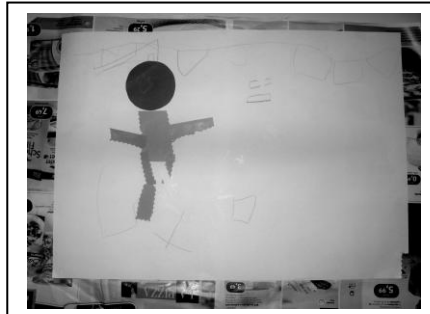

Šolsko leto 2008/09 je bilo polno raznovrstnih doživetij. Po uvodnem obdobju spoznavanja, privajanja in usklajevanja smo kar hitro zavihali rokave in se lotili različnih projektov.

**JAZ IN MOJI
PRIJATELJI**

LEA VRSTOVŠEK

**SPOZNAVAN
JE LIKOV**

**TADEJ
ZUPANČIČ,
4 leta 6**

**MAJA KRŽAN,
3 leta 6 mesecev**

CICIBAN PLANINEC- pod vodstvom PD Brežice

Šli smo z avtobusom na pohod tam. Potem smo hodli gor v breg. Na vrhu je bil tak zvonc, da greš lahko not. **ALJAŽ KELHAR, 5 let**

**LOVRO ZUPANČIČ,
4 leta 6 mesecev**

Otrok se uči, ko se igra. V oktobru smo pripravili raziskovalno druženje na čutni poti s starimi starši. Vzgojitelji smo pripravili različne dejavnosti v treh kotičkih.

Kamni so, pa hodimo, pa se igramo, hodimo po vlkih kamnih, pa rožice se svetijo, pa fejest so rumene. **ZALA STERGAR, 4 leta 8 mesecev**

KNJIŽNE TORBICE - kroženje nahrbtnika s knjigo med vrtcem in domom. Pripovedovanje otroka ob slikanici Mali medved išče srečo.

Medvedek ni imel sreče, ga je bolel trebuh. Mu je sova rekla, naj gre iskat srečo. Je bil utrujen in je šel po potki. Mu je nekaj padlo na glavo - ptička. Je bla majhna dojenčica. Pa jo je dal v gnezdo. Žabam je naredil koncert in rekel:«Adijo!» Iz gozda je prišel velik medved in je ga povabil k sebi. Sta kuhala in jedla. Ko sta se najedla, sta šla spat. In je konec. **DOMEN STRGAR, 3 leta 11 mesecev**

Na začetku leta so otroci v skupini izbrali medvedka za svojega potujočega prijatelja. Dali so mu ime **MEDVEDEK PIKI**. Ker otrok čez vikend ni v vrtcu in je medvedku zelo dolgčas, smo se odločili, da bo hodil na kratke počitnice k otrokom.

Piki je bil na prikolici s traktorjem, pa sma gledala televizijo, pa Miška Stuarta. Pa je videl, če je kaj sonca. Z menoj na pojstli od mamice je spal.

ALJAŽ OGOREVC, 4 leta 1 mesec

TELOVADBA - vsak četrtek preživimo eno uro v telovadnici, kjer otroke spodbujamo k razvoju motoričnih sposobnosti.

Tečemo v telovadnici, nazaj pa naprej. Pa plešemo, pa se igramo z žogami, pa z obroči. Plezamo po tistih lojtrah, so kratke. Rad mam telovadbo. Najraje tečem.

ANDRAŽ FILIPČIČ, 4 leta 5 mesece

Februarja smo v popoldanskem času povabili naše družine na obisk v vrtec. Za srečanje so otroci sami izdelali vabila in jih izročili svojim staršem. Otroci in vzgojiteljici smo najprej staršem predstavili vsakodnevni jutranji sestanek. Naše goste smo presenetili z igrano predstavo **MOJCA POKRAJČULJA**, v povezavi z igranjem na male ritmične instrumente. Po predstavi smo staršem postregli s čajem in pecivom, ki smo ga skupaj z otroki spekli v dopoldanskem času.

Volka smo naredili, pa lisico, pa zajčka, pa medved je prišel k Mojci Pokrajculji, pa še srnjak. Medved je prinesel med, lisica ga je pojedla, je ni ščipalo po trebuhu. Moja mami je gledala, ko smo nastopali. Piškote smo spekli pa jih mamicam dali. Fini so bli. **LORY KMETIČ**, 4 leta

Zakaj v vrtec?

SIMON GERŠAK,
4 leta 9 mesecev

Zato, ker mi je tukaj všeč, ker se lahko igram. Lahko vozim avto, lahko grem v hiško, lahko grem na igrišče.

ANEJ RAČIČ, 3 leta 11 mesecev

Zato, ker sem že velki. Igramo nogomet, igramo se, jemo, pa v kotičke gremo in kocke. **NEJC KOŠTIČ**, 4 leta 8 mesecev.

Najrajši se igram v kuhinji. Igramo se. Kuhamo malico.

NINA SUŠIN, 3 leta 5 mesecev

Zato, ker ateka pa mamice grejo v službo, jest pa v vrtec. Pa se lepo igramo, pa se po toboganu spuščamo, pa guncamo, pa še knjige gledamo. **SARA KERŽAN**, 4 leta 2 meseca

SONČKI z vzgojiteljico Matejo Kalin in pomočnikom vzgojiteljice Aleksandrom Novakovičem

ČE BI BIL/A KRALJ/ICA, BI ...

Jaz bi imel rumen grad in stražarje bi imel. Na grad bi dal zastave.

Tadej Petančič, 5 let

Jaz bi naredil, da bi služabniki čuvali otroke. Če bi bil jaz kralj, bi morali služabniki narediti tisto, kar jaz rečem. Pa naredil bi, da bi bile na gradu zastave, ki pokažejo, kako se v kakšni državi govori in v kakšni državi si. Kralj mora imeti krono na glavi, modro ali rdečo obleko in zvezdice gor.

Maj Vrstovšek, 5 let

Moj grad bi bil lep in velik. Če bi bil kralj, bi samo sedel na stolu. Včasih bi se malo sprehajal po grajskem dvorišču. Kraljice ne bi imel. Imel bi veliko služabnikov. Če bi hotel kam iti, bi zajahal konja in odjahal.

Luka Stijepović, 6 let

Če bi bil kralj, bi vladal svojemu kraljestvu. Otroke bi imel za stražarje. Ubijal bi hudobne viteze, ki se borijo proti nam. Kraljica bi imela krono, jaz pa bi imel srebrno krono. Na boj z vitezi bi jahal s konji, moj konj bi imel podkve. Otroci bi s sekirami in meči branili druge in hodili za mano. Postavili bi se v vrsto, jaz bi jih pa razvrstil, kateri se gre kam borit.

Maj Škrabl, 5,5 let

Grad bi bil vseh barv, jaz bi bil kralj in bi imel krono, rdeč plašč in meč. Imel bi stražo in konja. Stražarji bi imeli konje, meče, sekire in vilice. Otroci na mojem gradu bi se igrali s kockami. Za njih bi skrbela kraljična.

Aljaž Novak, 5 let

Če bi bil jaz kralj, bi želel, da bi se otroci lepo igrali, da bi imeli veliko igrač. Imel bi lepo kraljico. Imel bi rumen grad. Če bi bil jaz kralj, bi ukazal svojim vojščakom, da morajo iti v vojsko in se bojevati proti drugim. Bojevali bi se s sekirami.

Anže Pšeničnik, 5,5 let

Moj grad bi bil pol zelen, pol rdeč. Moji otroci bi bili lepi. Igrali bi se zunaj na travi. Moj grad bi imel igrišče za otroke.

Anej Rožman, 6 let

Če bi bila jaz kraljica, bi se otroci v mojem kraljestvu lepo igrali. Če bi bilo toplo vreme, bi se moji otroci lahko igrali. Jaz bi bila taka kraljica, da bi lepo skrbela za svoje otroke. Če bi bila zima, bi dala svojim otrokom topla oblačila, da jih ne bi zeblo. Če bi bila jesen, bi bili moji otroci toplo oblečeni in bi se zunaj igrali z žogo. Če bi bil moj grad okrašen s srčki, bi se to imenovalo Srčkasto kraljestvo. Ko bi bila jaz kraljica, bi rodila kakšno lepo princesko ali pa princa, potem bi bilo še več otrok, ki bi se skupaj igrali. Potem bi pa še imela kako muco ali pa kužka.

Tinkara Kozole, 5,5 let

Na gradu bi imeli različne zastave, pisane zaveses. Grad bi bil pisan in ponoči okrašen z lučkami. Rožice bi bile okrog. Jaz bi imela moder in malo zelen plašč,

zlato krono, na njej pa rdeče pikice. Pa imela bi kralja Anžeta. Če bi bila kraljica, bi se igrala z otroki slepe miši.

Ema Šušterič, 5,5 let

Če bi bil jaz kralj, bi naredil, da bi se moji otroci lepo igrali. Če bi ploha padala, da bi bili lepo v hiši, da bi se lepo igrali. Ko bi nehal dež padati, bi, če bi bilo mokro, obuli škornje in šli ven. Ko bi se posušilo, bi se preobuli v čevlje in se šli ven igrati. Jaz bi imel pol zelenega in pol rdečega gradu, oblečen bi bil pa tako kot grad.

Matic Petančič, 6 let

Če bi bil jaz kralj, bi imel stražo, ki bi stražila grad. Jaz bi bil kralj s krono, imel bi rdečo obleko. Grad bi bil zlat. Če bi bil kralj, bi čuval otroke, služabniki bi mi morali vsak dan prinesiti sladoled. Kraljica bi imela pa modro obleko.

Tim Račič, 6 let

Če bi bila jaz kraljica, bi v mojem kraljestvu jahali konje. Imela bi veliko konjev, za njih bi skrbel kralj. Imela bi lepega kralja, jaz bi bila lepa kraljica. Otroci v mojem kraljestvu bi se cel dan igrali.

Leja Sušin, 5,5 let

Moji otroci bi bili pridni in bi dobili igrače, da bi se lepo igrali, lahko bi mi nabrali kakšen lep šopek. Ko bi morali iti spat, bi šli pridno spat in pridno bi jedli. Jaz bi bila kraljica v rdeči obleki, moj grad bi bil pa iz rožic.

Vanesa Kure, 5,5 let

Jaz bi pa naredil, da bi na grad dali zastave, da bi na vsak stolp dali zastave. Če bi bil kralj, bi drugim govoril, kaj morajo delati. Za otroke bi dal igrače, da bi se igrali.

Tilen Lekše, 6 let

Jaz bi imela zlato in srebrno kraljestvo in zlato obleko. Imela bi pridne otroke, ki bi pomagali. Z mano bi delali igrišče in igrala. Imela bi kakšnega kužka in muco. Imela bi zunaj rožice na vrtu. Imela bi kakšen avto z rožicami in srčki, pa imela bi še zunaj garažo. Lepo bi delala z ljudmi, ki bi živeli pri meni. Na obleki bi imela

tak širok ovratnik. Pa lepo kopalnico. Pa v sobi bi imela šest postelj za otroke, v drugi sobi pa dve postelji in lepo dnevno sobo. Pa ob lepem vremenu bi šli ven. Za otroke in kraljestvo bi lepo skrbela.

Gaja Pavlič, 6 let

Če bi bila jaz kraljica, bi zgradila rozast grad, na njem bi živeli otroci. Jaz bi bila prijazna kraljica. Oblečena bi bila v krilo.

Neja Lesinšek, 5,5 let

Če bi bila jaz kraljica, bi imela grad z rožicami. Bila bi prijazna kraljica. Imela bi prijaznega kralja. Imela bi rumeno krono z bleščicami. Včasih pa tudi modro - stekleno. Imela bi konja. Rjavega. Jaz bi ga jahala, včasih bi pa vlekel kočijo. Rozasto obleko bi imela, do tal. Kralja bi tudi imela, on bi bil pa oblečen v rdeče.

Pika Dukič, 5,5 let

Če bi bil kralj, bi imel rumen grad s stolpi. Imel bi rdečo obleko, na glavi bi imel srebrno krono. Na gradu bi imel stražarje in kočijo. Kočijo bi vlekla dva konja. Imel bi kraljico. Otroci na mojem gradu bi se veliko igrali z žogo. Jaz bi jih pa gledal. Včasih bi igral nogomet, včasih bi bil pa v gradu. Na gradu bi imel zastavo, na njej bi bil narisana grad.

Gaj Mešiček, 5,5 let

Če bi bil jaz kralj, bi imel zlat grad. Okoli gradu bi imel vodo in dvizni most. Grad bi imel tri stolpe. Na gradu bi živel jaz - kralj, kraljica in stražarji. Podnevi bi sedel na stolu, kuharja bi imel, da bi mi kuhal čufte. Če bi hotel kam iti, bi zajahal konja in odjahal. Prijazen kralj bi bil in lepo bi delal s svojimi ljudmi. Oblečen bi bil v modro obleko, na glavi bi imel krono.

Mark Brinovec, 6 let

Jaz bi bil prijazen kralj, živel bi v zlatem gradu. Z mano bi živela kraljica, vitezi in konji. Če bi bil kralj, bi ukazoval drugim, kaj morajo delati.

Tilen Zorc, 5,5 let

Jaz bi imel stražarje, da bi čuvali otroke, da jih ne bi kdo ukradel. Pa naročil bi jim, da bi tudi zunaj stražili, da ne bi kdo vdrl v grad. Moj grad bi bil marelične

barve, z obzidjem, pa dvizni most, ki bi se odpiral z daljincem. Imel bi stolpe in na njih zastavice. Na njih bi bil narisani grad. Na gradu bi živel jaz - kralj in stražarji. Pa naročil bi jim še, da bi, če bi imel kako garažo za kočije, čuvali kočije. Jaz bi šel kam s kočijo na kosilo, pa fino bi mi veter pihal, ker bi tako pognal konje. Pa če bi bil kakšen gozd, bi zapeljal tam in bi se spustil pod hrib, ker bi šli konji hitreje, pol bi dal pa bolj počasi. Na gradu bi imel služabnike. Oni bi pomagali stražarjem. Bilo bi lepo, če bi jaz imel kraljico, pa bi se peljala kam s kočijo. Pa jaz in kraljica bi nosila krono.

Sebastjan Lašič, 6 let

Če bi bil jaz kralj, bi delal s traktorjem. Modrim. Otroci bi mi pomagali. Živel bi v gradu. Grad bi bil rdeč pa rumen. Velik. Imel bi garažo za traktor. Na gradu bi imel en avto - moder ferarri. Z mano bi živel še Tim. Midva bi se s traktorjem vozila. Na gradu bi imel avte. Pa imel bi tigra in leva na gradu. Jaz bi skrbel za njiju.

Jan Molan, 5,5 let

PRVI RAZRED z vzgojiteljico Melito Ogorevc in učiteljico Eriko Mak Vranetič

MOJI VTISI V PRVEM RAZREDU

MOJE NAJBOLJŠE PRIJATELJICE SO BILE MANCA, NINA, ŽIVA IN NIKA. MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ JE BIL DENIS. BILO MI JE VSEČ TUDI TO, KO SMO BILI V ČATEŠKIH. VSEČ MI JE BILO, KO SMO BRALI. VELIKO SEM USTVARJALA.

Katarina Ivančič, 1. razred

KO SMO PLAVALI V ČATEŠKIH, KO SMO ŠLI NA GUSARSKI OTOK, KO SMO RAČUNALI NA + IN -, KO SMO SE IGRALI VENI, KO SMO SE IGRALI NA PLEZALU, KO SMO BRALI SONČICE, MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA JE BILA KARIN.

Maja Žnidarič, 1. razred

NAJRAJE SEM REŠEVALA RAČUNANJE JE IGRA IN RADA SEM SE IGRALA. NAJRAJE SEM SE IGRALA S SVOJIMI PRIJATELJI IN PRIJATELJICAMI. NIKOLI NE BOM POZABILA ZABAVE V ŠOLI. KOMAJ ČAKAM NA

POČITNICE, KER BOM IMELA ROJSTNI DAN. KAJ VSE SEM DOŽIVELA? ŠLI SMO V FARO. V FARI SMO POZVONILI NA ZVONČEK ŽELJA. VIDELI SMO REKO KOLPO. REKA KOLPA JE MEJA MED HRVAŠKO IN SLOVENIJO. BILI SMO TUDI V ČRNI NA KOROŠKEM. V ČRNO NA KOROŠKEM SMO PRIŠLI Z AVTOBUSOM. SPOZNAVALI SMO RAZLIČNE STVARI. VIDELI SE BOMO SPET, KO BOM V DRUGEM RAZREDU.

Živa Strgar, 1. razred

NAUČILI SMO SE ŠTEVILA IN VELIKO KNJIG SMO PREBRALI. RAČUNALI SMO VELIKO IN IGRALI SMO SE VELIKO. MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA JE ŽIVA. IN VELIKO SMO PELI. LEPO JE BILO NA IZLETIH. VELIKO SMO IZDELOVALI RAZLIČNIH STVARI.

Karin Šuler, 1. razred

DRUGI RAZRED z učiteljico Danico Ogorevc

STALNI ZOB

Nekega dne sem se pozibal med mizami in si izbil prvi stalni zob. Učiteljica ga je takoj pobrala in ga dala v mleko. Najprej me ni nič bolelo, šele kasneje sem začutil hude bolečine. Poklicali so mamo, ki me je takoj odpeljala k zobozdravniku. Zobozdravnik mi je dal injekcijo za omrtvičenje in zob vstavil v dlesen ter ga pritrdil na drugi zob. Od takrat ne igram več trobente, ker ni zob stabilen.

Jakob Štarkl, 2. razred

V ČATEŠKIH TOPLICAH

PRVI DAN SO NAS UČITELJICE PREIZKUSILE, KAKO PLAVAMO. NATO SMO SE UČILI PLAVATI POD VODO. NA KONCU SMO LAHKO SKOČILI V VODO. POTEM SMO ODŠLI V ŠOLO.

DRUGI DAN SMO NEKATERI Z UČITELJICAMA DANO IN MELITO PLAVALI NAD VODO IN POD VODO. POTEM SMO ŠE SKAKALI V VODO. IN ODŠLI V ŠOLO.

TRETJI DAN SMO ŠLI LOVRO, JAKOB, JAN P. IN JAZ V OLIMPIJSKI BAZEN. PLAVALI SMO ŽABICO IN PLAVANJE HRBTNO. POTEM SMO IMELI POČITEK. NATO SMO ŠLI NAZAJ V BAZEN IN V BAZENU DELALI STOJE IN PREVALE. POTEM SMO ODŠLI V ŠOLO.

Maruša Rus, 2. razred

HIŠA EKSPERIMENTOV

S ŠOLO SMO SI OGLEDALI HIŠO EKSPERIMENTOV. TAM SMO VIDELI VELIKO RAZLIČNIH PREDMETOV. Z NEKATERIMI SMO TUDI DELALI PREIZKUSE. VOZILI SMO AVTO NA DALJINCA IN S POMOČJO MIKROSKOPA OPAZOVALI RIBE. VIDELI SMO RIBJE KOSTI. BILO JE ZELO ZABAVNO. VIDELI SMO TUDI POSTELJO Z ŽEBLJI IN SE NA NJO TUDI VLEGLI. NA IZLETU MI JE BILO ZELO LEPO.

Jan Mladkovič, 2. razred

GIMNASTIKA

GIMNASTIKA JE ENA OD ŠPORTNIH PANOG, KI RAZVIJA CELOTEN GIBALNI RAZVOJ ČLOVEKA. OD VSAKEGA POSAMEZNIKA ZAHTEVA SAMODISCIPLINO, VZTRAJNOST IN DELO V SKUPINI. Z VAJAMI RAZVIJAMO KOORDINACIJO GIBANJA TELESA, MOČ IN GIBLJIVOST. POZNAMO ŠPORTNO, RITMIČNO IN SPLOŠNO GIMNASTIKO.

TUDI JAZ TRENIRAM GIMNASTIKO IN NAJBOLJ VŠEČ MI JE DELO NA PARTERJU, BRADLJI, GREDI IN PRESKOKI. NA OBČINSKEM TEKMOVANJU SEM OSVOJILA DEVETO MESTO.

Gabrijela Ivančič, 2. razred

TRETJI RAZRED z učiteljico Zdenko Bregar Umek

OTROCI V GOZDU

Otroci so šli v gozd. V gozdu so našli odpadke. Vsak je vzel svojo vrečko in pobrali so odpadke. Zavezali so vrečke in jih odnesli v zabojnike.

Martin Vučanj, 3. razred

Otroci se sprehajajo po gozdu. Nato naletijo na velik kup smeti. Odhitijo domov povedati staršem. Mama pokliče na komunalno podjetje, naj odstranijo odpadke iz gozda.

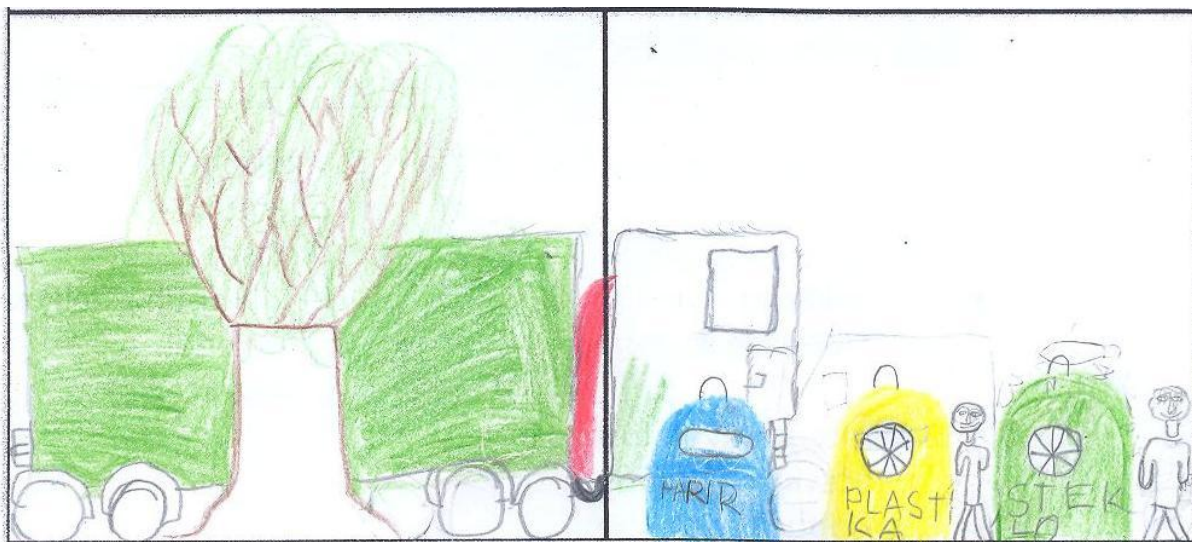
Sara Krevelj, 3. razred

Sara Krevelj, 3. razred

Otroci so se igrali in zagledali so velik kup smeti. Začeli so čistiti. Mateja je pripeljala tri kontejnerje. Vse so počistili. Zopet je bilo čisto in lahko so se igrali.

Katarina Dovjak, 3. razred

Gregor Cizl, 3. razred

KAJ SE MI JE SANJALO?

Sanjalo se mi je, da smo prileteli v Afriko. Ko smo hodili po puščavi, pa sem zagledala mladiča, ki se je izgubil. Prijela sem ga v naročje. In odnesla sem ga v hotel. Postal je moj ljubljeneček. Počasi je odrasčal in postal je lev. Iskal si je

punco in dobila sta pet mladičev. In vzela sem enega. Drugi so odšli. Lev se je kmalu vrnil, ker me je imel rad.

Julija Filipčič, 3. razred

Sanjal sem, da imam čudežno mehanično delavnico. V njej sem popravljaj vse, kar ima motor. Nekoč pa je prišel star avto Mercedes s pokvarjenim motorjem. Popravljaj sem ga dan in noč in naslednji dan kočal.

Miha Šmajgl, 3. razred

Sanjala sem, da sem poletela na Luno in videla velikega kita. Bil je zelo grozen. Rada sanjam in na koncu je kit izginil.

Sara Krevelj, 3. razred

Sanjala sem, da sem v vesolju. Drugi dan sem sanjala, da sva z mamo v postelji. Tretji dan sem sanjala, da sem plesala polko. Četrty dan sem sanjala, da sem na strehi. Peti dan sem sanjala, da sem kosila travo. In na koncu nisem več sanjala.

Anja Germovšek, 3. razred

Sanjal sem, da sem v avijonu. Da sem na Luni. Da padam s padalom. Da sem igral kitaro na bloku. Metal sem mego in eksplat.

Gregor Cizl, 3. razred

Sanjal sem, da me je pojedel lev. Potem sem videl svetlobo in sem šel iz leva in sem videl veliko dvorano. Notri so plesali. Potem sem začel še jaz plesati. Kar na enkrat so se ženske spremenile v pošasti in so pojedle fante.

Jaka Hervol, 3. razred

Sanjal sem, da je prišel parkelj in odnesel mamico. Jaz sem jokaj, dedi je tepel parklja in parkelj je izpustil mamico. Metal sem petarde črne, rdeče in zelene. Vozil sem se z motorjem in padel.

Jernej Petančič, 3. razred

Sanjal sem, da sem vozil traktor. Na traktorju je tudi bila moja sestra Nina. Ati je rekel, da naj pripeljeva krmo. Ko sva naložila vso krmo, so naju ulovili policaji.

Blaž Pintarič, 3. razred

Sanjal se, da sem metal petarde rdeče in zelene pod posteljo in potem je prišla mamica in me okregala. Ko je mamica odšla, sem začel leteti po zraku in potem je prišel ati in me zagrabil za pulover in sem se zahvalil.

Tini Vučajnk, 3. razred

Sanjalo se mi je, da sem bila na otoku Taka-Tuka in da sem videla Anico, Tomaža in Piko Nogavičko. In da sem se igrala z njimi. Igrali smo se skrivalnice, lovljenje in poskusili smo uloviti kakšno žival.

Katarina Dovjak, 3. razred

Sanjala sem, da mi je Maja povedala, da naša ravnateljica varuje živali in živi v bloku in da ima psa. Videla sem, da njen pes leze na okensko polico v najvišjem nadstropju. Šla sem v trgovino in sem kupila hlače. Potem sem videla, da moja mama dirka z avtom po puščavi gor in dol.

Lea Pšeničnik, 3. razred

Jaz sem sanjala, da sem bila sama doma. Potem je prišel en človek, ki je imel nož. Potem se mi je predstavil, da mu je ime Janez. Jaz sem ga vprašala, kaj dela tukaj. Odgovoril je, da bi me rad ubil. Ko mi je to rekel, sem hitro zbežala. Ravno pravi čas so prišli ati, mami, Denis in Žan in ati je Janeza ubil. Potem sem bila srečna.

Anja Vranetič, 3. razred

ČETRTI RAZRED z učiteljico Zdenko Bregar Umek

ŠOLA V PRIHODNOSTI

Naša šola se bo razvijala tako, da se bo prenovila. Jaz bi naredil kotiček za turnirje v nogometu, košarki, boju med dvema ognjema in raznih drugih športih. Ne glede na recesijo bi naredili bazen, v katerem bi se otroci kopali med prostim časom. Ker bodo otroci začutili, da jih imajo učitelji radi, bodo sklenili, da bodo varčevali z elektriko, z vodo in tudi manj osnesnaževali okolje s smetmi. Neki otrok je rekel: "Take posebne šole še nisem videl, kot je osnovna šola Globoko v prihodnosti.«

Marcel Račič, 4. razred

Leta 2012 bi naredil bazen na travniku, povečal učilnico kemije, popravil temelje v učilnici angleščine, pri malem igrišču bi naredil nova igrala, pri atletski stezi bi dodal na travo mivko in naredil igrišče za nogomet na mivki, prenovil atletsko stezo, na podstrešju šole bi zgradil šolsko galerijo, okoli šole bi posadil več češenj. Čez 5 let bi naredil večjo kuhinjo. In še naša učilnica? V njo bi dal plazmo z diagonalo 150 cm in s satelitskim predvajalnikom.

Gregor Šušterič, 4. razred

Če bi bil ravnatelj, bi zahteval, da bi prizidali prizidek k telovadnici in zraven še stavbo za fitnes. Nato pa bi podrl igrišče in naredil veliko bazenov. Ko pa bi to naredil, bi postavil lunapark na travniku. Postavil bi stometrsko igrišče. Pouk bi imeli le v soboto in nedeljo. V šolo bi se vozili z motorji. V šoli bi postavil dvigalo in zunaj pa še motokros stezo.

Domen Ogorevc, 4. razred

Čez 12 let bi ob naši šoli zgradil velik in sodoben hlev, v katerem bi imeli različne živali - konje, zajce in druge večje živali. Eno leto pozneje bi naredil jezero z ribami in postavil bazen. A to ne bi bilo vse! Naredil bi še kolesarsko progo in park. Povečal bi šolo. Dodal bi še sadovnjak s sadjem. Potem bi dodal še rastlinjak z rožami in zelenjavo.

Žiga Petančič, 4. razred

MOJE ODRAŠČANJE

Ime mi je Jan. Rodil sem se leta 1999. Živim na Piršembregu. Imam dve sestri, starejša je Klara, mlajša pa Neva. Hodim v četrty razred. Rad imam živali. Doma imam štiri želve in psa. Popoldne se učim in pomagam mami. Mami dela v trgovini. Ko mami dela popoldne, sem pri stari mami v Krškem. Rad se igram s sosedom, ki je moj sošolec. Loviva se s puškami. Zvečer ponovim matematiko, se umijem in grem spat.

Jan Zelič, 4. razred

Dečku je ime Marcel. V šolo hodi štiri leta. Rad bi postal muzikant. Igra na bobne. Igra tudi nogomet. Oblečen je v kratko majico in kavbojke. V šolo ga odpelje šolski kombi. Do sedaj se je naučil že brati, pisati, peti, igrati bobne, računati in plesati. Pred večerjo se umije in s krtačko drgne po telesu. Preden gre spat, naredi trideset "fuzbalskih" trebušnjakov.

Marcel Račič, 4. razred

Moja družina živi na Piršembregu. Star sem devet let. Že štiri leta obiskujem OŠ Globoko. Pozimi oblečem toplejša oblačila, poleti pa kratka, oziroma prilagojena vremenu. Med tednom vsak dan hodim v šolo. Doma ostanem samo takrat, kadar je praznik. V šolo me pripelje kombi, domov se vozim z očetom ali mamo. Doma pomagam mami in očetu pobirati breskve in jagode. Večermamo v domači kuhinji.

Če ima kdo rojstni dan, večerjamo v restavraciji. Preden se odpravim spat, si umijem roke in obraz. Navadno se vsak dan tudi tuširam. V prostem času z Maticem igrava nogomet.

Žiga Petančič, 4. razred

Jaz sem Gregor. Star sem devet let. Živim na Piršembregu 21. Doma imamo kmetijo. Imamo dva traktorja, viličar in dva avta. V šoli sem že štiri leta. V šolo me pripeljeta mami ali oči. Pogosto hodim v šolo v kavbojkah, majici s kratkimi rokavi in jopo. Znam brati, pisati, računati, znam angleške besede in še marsikaj. Ko pridem domov, pomagam očiju in naredim nalogo. Preden grem spat, se umijem in si operem zobe. Potem me mami pospremi v posteljo in zaspim.

Gregor Šušterič, 4. razred

Spoznajmo Tima. Z družino živimo v Globokem. Star sem deset let. V šolo hodim že štiri leta. V šoli sem se naučil veliko stvari. Oblečen sem v kratke hlače in majico. Imam kratke lase. Rad se vozim s kolesom in rolam. Najraje poslušam glasbeno skupino Sonata Arctica. Poleg tega pa tudi rad pišem in igram igrice na računalniku. Pogosto pa gledam filme. V šoli treniram nogomet, rokomet in hodim h gasilcem in planincem. Doma očiju pomagam pri raznih opravilih. Ko povečerjamo, se umijem in grem spat.

Tim Rus, 4. razred

PETI RAZRED z učiteljico Vasjo Kolarič**FILMSKA DOGODIVŠČINA**

Iz ozadja se je zaslišalo: »AKCIJA!« in film se je začel. Gledalke so zaploskale in napovedovalka je začela govoriti. Slika na kameri se je zavrtela in poročila so se začela. Najprej je govorila o današnjem sporedu, potem o športu in vremenu. Ker je zunaj deževalo, je na anteno priletela strela.

Vsi ljudje so gledali z velikimi očmi. Režija je najprej izklopila zvok, potem pa še televizijo. Vsak dan so po pošti prihajala sporočila. Spraševali so se, kaj se je zgodilo. To so pošiljali po navadni pošti, po elektronski pošti, itd. Novica je zelo ganila ljudi, ker jih je veliko rado gledalo poročila. Ljudje v studiju so premišljevali, kaj bi z oddajo, in dali odpoved. Ostal je le človek po imenu Krištof. Bil je zelo pameten fant.

Krištof bi rad naredil svojo oddajo, ampak za to je rabil ljudi, ki so podobni nekdanjim igralcem. Ravnokar je mimo prišla gospa, ali gospodična, če se lepše sliši, Tatjana. Ni bila lepa, podobna pa je bila igralki. Krištof jo je vprašal: »Ali mogoče kaj iščete?« »Ne!« je rekla. »Samo nova sem v mestu.« »Bi delali na televiziji?« je vprašal Krištof. »Zelo rada,« je odvrnila. »Kaj bi pa delala?« jo je

zanimalo. »Igralka v nadaljevanke bi bila.« Tega se je Tatjana razveselila. Snemala in snemala sta, dokler jima ni postalo dolgčas. Tatjana je izrazila željo, da bi želela prostovoljca, ki bi se z njo poljubljal in pogovarjal. »Najbolje bo, da si izmisli kaj drugega,« je predlagal Krištof. Vzela sta si mesec in pol dopusta. Nenadoma se je Krištof spomnil, da bi lahko posneli risanko. Izdelali so nov program, v katerem je samo za različne dojenčke igrala Tatjana. Postala je zvezda risank. Vsi otroci so jo občudovali. Hodila je po rdeči preprogi in delila podpise.

Krištof je bil tako srečen, da je vsak dan redno hodil v službo, saj je bil nominiran za najboljšega otroškega režiserja.

Tako so vsi srečno živeli, razen tistih, ki so dali odpoved.

Larisa Brinovec, 5. razred

NAGRADA ZA ČISTE ZOBE

28.5.2009 zjutraj ob 7.30 smo se zbrali pred šolo, da se odpeljemo v Ljubljano. Ko smo vstopili v šolski avtobus, ki nas bi odpeljal do avtobusne postaje v Brežicah, smo ugotovili da nam tri sošolke manjkajo. Mislili smo se kar sami odpeljati, ampak na srečo smo še dvema na poti ustavili. Odšli smo na postajo. Tam smo čakali še učence iz drugih šol brežiške občine, ki so šli z nami. Ob 8.00 smo odšli v Ljubljano. Na avtobusu so bili z nami učenci OŠ Artiče in OŠ Bizeljsko. Se sprašujete po kaj smo odšli v Ljubljano? Če se, pa preberite naprej. V Ljubljano smo odšli po nagrado, ki smo jo dobili za čiste zobe. Čez čas smo se ustavili na bencinski črpalki Podsmreka. Tam smo lahko pojedli malico in šli na stranišče. Potem smo se odpravili naprej. Ko smo prispeli do Ljubljane, nas je šofer odpeljal do dvorane HALA TIVOLI. V dvorani je bilo že vse pripravljeno za nas obiskovalce. Najprej smo imeli podelitev nagrad, nato pa so zapele še pevke FOKSITINS in pevec DAVID GROM. Ko je bilo programa konec, smo šli spet na avtobus. Preden smo prispeli domov, smo se ustavili še na sladoledu zraven bencinske črpalke Trebnje. Tam smo pojedli sladoled ter dobili vodo in jabolko. Domov smo prispeli ob 14.00.

Patricija Geč, 5. razred

5. PESEM

Mi smo peti razred,
a nas ni samo pet.

Šola se začenja,
mi gremo na izlet.

Nalogo mi delamo,
in jo kdaj pozabimo.

Pridni smo in delamo
in tudi kdaj lenarimo.

Šli smo na gorovje,
a tam je samo sneg.

Smučat se učimo,
in pademo na rit.

Pisali smo kolesarski izpit,
ker na poligon bo treba it.

Leto se zaključilo bo,
ker počitnice nas kličejo.

Natja Valeria Umek in Amadeja Kelhar, 5. razred

ŠESTI RAZRED z učiteljico Vesno Kodrič

V MORJU

Nekoč pred davnimi časi, ko je bila še vsa Zemlja prekrita z morji, je v hladnem severnem morju živel pingvinček Binček s sestrice Tinčko.

Nekega hladnega jutra, ko sta Binček in Tinčka še spala, ju je zbudilo trkanje na vrata. "Dobro jutro, imate kaj hrane? Lačen sem!" "Kdo pa je?" je vprašala Tinčka. Pred vrati je bil kit. Rekel je, da mu je ime Dinček in da prihaja iz toplih morij, kjer je drugačna hrana in zato ne ve, kaj je užitno. Pingvinčka sta mu prinesla polno hrane: alge, ribe, morske spužve in morske kumare, rakce in mu povedala, v kateri trgovini dobi kaj. Dinčka sta zaposlila v nekem kiosku, kjer je prodajal časopise.

Še kar dobro mu je šlo, zato je zaslužil veliko ribjih drekcev (tako se je imenoval morski denar). S prisluženim denarjem si je kupil hišo, ki je bila tako velika, da si moral preplavati dva kilometra in pol, da si jo lahko obšel. Tako se je vsem godilo lepo.

A ni dolgo trajalo, ko so sosedomi dobili že osmega tjulenčka - Tineta. Ta je rad razgrajal, nagajal, divjal po ulici, da se je kar tresla in to že od malih plavuti. A

tudi to ni trajalo dolgo, saj so se v mesto priklatili morski psi, ki so si prebivalce mesta podredili v podložnike. Tine se jih je bal in ni več razgrajal.

Prebivalci mesta so morali delati za morske pse, jim dajati vso hrano in sčasoma so bili večkrat lačni in so oslabili, tako da so težje "pomagali" morskim psom.

Čez deset let težkega garanja se je vsem razen morskim psom nasmehnila sreča. Mimo mesta je plavalo 34 kitov, ki so morske pse pregnali. Skupina kitov je že več let pogrešala malčka, zato so ga iskali po vseh morjih. Tudi v tem mestu so se ustavili in po ulicah spraševali, če so kje videli kakšnega izgubljenega manjšega kita. To je bil seveda Dinček, ki so ga vsi poznali, še najbolj pa Binček in Tinčka, ki sta ga imela celo zelo rada. Ko je Dinček zagledal svoje rojake, je bil tako vesel, da je od veselega mahanja s plavutmi in premetavanja kar podrli svojo hišo. Vsi so se poslovili od Dinčka in njegovih. Tako je vseh 35 kitov odplavalo naprej - proti jugu.

Še danes mogoče vsi mestni prebivalci, kiti in drugi, plavajo, hodijo in grizejo naprej.

Eva Filipčič, 6. razred

SLAVČEK IN NJEGOV PRVI BOŽIČ

Nekoč je bilo .. kraljestvo? Ne, sploh ne, nekoč je bilo gnezdo. V njem se je pravkar izvalilo pet slavčkov. Mama Slavka je imela z njimi polne peruti dela.

Nekega dne so slavčki prvokrat poleteli in tako so se naučili leteti. Kmalu je prišla zima in vsi so se pripravlali na pot proti jugu. Le najmlajši slavček je hotel ostati doma. Očka in mama sta ga spraševala, zakaj noče iti z njimi. Odgovoril je, da bi rad praznoval božič. Vsi so se začudili, ker sploh niso vedeli, kaj je to - božič. Slavček jim je razložil, da je po televiziji videl, da ljudje postavljajo jelkice in okrašujejo hiše ter da se temu reče božič.

Mama in očka sta se kasneje odločila, da bodo ostali doma. Imeli so še nekaj časa, saj je bil komaj 15. december. Skupaj so odšli v trgovino po potrebne stvari. Ko pa so prišli do tja, je bila trgovina zaprta zaradi bolezni čuka, ki je bil glavni poslovodja v tej trgovini. Bil pa je tako hudo bolan, da ga še dolgo ne bo. Na vratih je viselo obvestilo o tem, pisalo je tudi, da ne najde nobene zamenjave za delo v trgovini.

Očka se je odločil, da stopi do čuka in mu reče, da ga bo nadomeščal kar on. Tako so dobili vse potrebno: jelkico, okraske, lučke, adventni venec in jaslice.

Doma so gnezdo lepo okrasili. Mama in očka sta okraševala zunaj, slavčki pa so okrasili notranjost gnezda, dva sta postavila jelkico, ostali trije pa so postavili jaslice.

Zapadel je sneg in šli so se kepat. In končno je prišel tudi božični dan. Mama je spekla potico in pripravila pojedino. Na žalost pa se jim je podrla smrekica in ker

so na njej imeli tudi svečke, se jim je zažgalo gnezdo. Žalostni so poleteli hitro stran in iskali nov dom. Našli so zapuščeno gnezdo in se vselili v njega. Veseli Božič se je tako spreobrnil v žalostnega.

Ampak kmalu sta očka in mama našla dobri službi in z denarjem, ki sta si ga prislužila, so si v kratkem času kupili razkošno gnezdo. Kmalu so morali mali slavčki zapustiti gnezdo, saj očka in mama sta že pričakovala nove mladiče.

Vsak se je zaljubil. Le tisti najmlajši si mladenke ni našel. Šel je in se zaposlil pri gostilničarju, vendar so ga kmalu odpustili. Šel je k tesarju, pa so ga tudi kmalu odpustili. Poskusil je še pri frizerju. Tam pa je ostal. Dobil je zelo zelo zelo veliko denarja in si tako kot starši kupil razkošno gnezdo. Odprl je tudi svoj frizerski salon. Kmalu je našel ljubko družico in se z njo poročil. Dobila sta celo deset slavčkov.

Toda oni so se odločili, da bodo raje vsako leto ošli na jug, da jim jelkica ne zgori z gnezdrom vred. Tako so živeli do konca svojih dni.

Mateja Dedukič, 6. razred

ŠEGE IN NAVADE - POROKA NEKOČ IN DANES

Starejši ljudje še vedo povedati, kako je potekala njihova poroka oziroma ohcet. Nekatere šege in navade so se ohranile še do danes, nekatere pa so se izgubile, preoblikovale ali pa so jih zamenjale drugačne.

Pričelo se je s pripravami. Po vasovanju je sledila snubitev. Včasih je ženin prišel s snubcem k staršem bodoče neveste in so se dogovorili o poroki. Ob tem so včasih celo trgovali z živino, danes tega več ni. Ohranila pa se je predzakonska priprava - spraševanje pri gospodu župniku in oklici pri nedeljski maši dva tedna pred poroko z namenom, da ljudje povedo zadržke za poroko.

Nekaj dni pred poroko so vozili nevestino balo na ženinov dom. V modernem času ta navada izginja, obuja se le ob občasnih prireditvah na vasi. Še vedno pa sta ohranjeni deklinščina oz. fantovščina, ko nevesta oz. ženin povabita še enkrat svoje mladostniške prijateljice in prijatelje na zabavo, da se poslovita od samskega stanu.

Na dan poroke se svatje zberejo pri ženinu in odidejo po nevesto. Nevesta se poslovi od staršev in jih prosi odpuščanja. Enako stori ženin, če on zapusti dom. Za blagoslov mora oče prekrižati nevesto. Še danes je ponekod navada, da mora ženin nevesto najprej poiskati, ker se mu skriva, domači pa mu "ponudijo" nekaj drugih nevest, ki so običajno grde, stare ...

Ženin in nevesta se nato odpeljeta od doma. Na določenem mestu v nevestini vasi postavijo vaški fantje šrango ali oviro, da svatje ne morejo mimo. Na njej se ob branju ženitovanjskega pisma, ki je napisano v lepih verzih na pergamentni papir, pogajajo o višini odškodnine za nevesto oz. za njeno čuvanje v mladosti. Višina je

običajno odvisna od premoženjskega stanja ženina, običajno pa se danes predhodno vsaj okvirno dogovorijo. Če se o ceni ne morejo zediniti, ali celo pobegnejo in se ne ustavijo pri šrangih, se vaški fantje maščujejo tako, da stresejo kup gnoja pred nevestino hišo.

Nato pride na vrsto najprej civilna poroka v mestni hiši pred notarjem, po njej pa še cerkvena poroka v cerkvi, ki je v vasi nevestinega doma.

Popoldne sledi še gostija ali zabava. Svatje se posedejo okoli miz v določenem redu. V središču sedita mladoporočenca, ob njima priči, nato starši in ostali sorodniki. Na nevestini strani sedijo nevestini sorodniki, na ženinovi pa ženinovi sorodniki. Po večerji se začne ples, najprej solo za ženina in nevesto, nato s starši in pričami, priključijo se jim še ostali sorodniki. Med plesom se odvijajo številne igre, napitnice, šale, petje... Na nekaterih porokah so fantje ob polnoči prignali tudi kamelo, ki naj bi povedala, koliko otrok bo imela nevesta, ves čas je kamela hodila nato med svati in pobirala plačilo, nakar so svatje ugasnili luč in kamelo pobili. Ponekod imajo še navado, da ukradejo nevestin šopek ali pa celo samo nevesto. Nato sledi pogajanje, da bodo šopek oz. nevesto vrnili, če dobijo ustrezno plačilo.

Včasih je bila tudi navada, da je nevestina priča snela nevestin venček ali kranc z glave, ga položila na krožnik, na glavo pa ji zavezala ruto. Krožnik z vencem je potem romal med svati, ki so nanj polagali denar za mladoporočenca. Preden so se svatje včasih odpravili domov, so še zunaj pred hišo zakurili jutranji kres in okoli njega zaplesali. Najbolj junaški so pojemajoč ogenj tudi preskakovali. Ta obred se je imenoval jutranjica. Med tem časom so kuharice prinesle listja in slame, in to raztrosile po hodniku hiše, mlada žena pa je morala prostor čim hitreje počistiti. Ob tem so svatje ocenjevali, kako dobra gospodinja bo.

Po končani gostiji gresta ženin in nevesta na nov skupni dom, navada pa je, da ženin nese nevesto prvič čez prag. Včasih, če se je "ta mlada" preselila v moževo hišo, ni smela en teden obiskati svoje družine. Naslednjo nedeljo so priredili "malo ohcet" in šele od tega dne dalje, je lahko mlada žena obiskovala svoje domače.

Špela Čižmek, 6. razred

SEDMI RAZRED z učiteljico Matejo Rožman

NADLEŽNA OSA

Bil je lep sončen dan in čebele, ose, sršeni ter ostale leteče žuželke so letali naokoli.

Ko sem zjutraj zaslišala budilko, sem se prebudila. Hitro sem se umila, preoblekla in najedla. Zjutraj sem si morala pripraviti še torbo in šolske potrebščine, saj sem bila dan prej lena, da bi to storila. Z očkom sva se odpravila z avtom v šolo, kjer so me pričakale prijateljice in tovarišice.

S slabo voljo sem se odpravila v jutranje varstvo, ki mi je zelo nadležno. Po jutranjem varstvu je ura odbila pol osmih. Hitro sem zdirjala k prvi šolski uri – k športni vzgoji. Pri »športni« smo igrali nogomet. Ta igra mi je bila dokaj všeč. Po tej uri sem se odpravila h geografiji, pri kateri sem dobila novo oceno. Vseh petinštirideset minut sem morala poslušati učiteljico, ki je zanimivo pripovedovala o Aziji. Nato je sledila malica. Za malico smo imeli jajca. Dežurni učenci so prinesli malico in ostali lačni učenci smo zdivjali za krožnikom z jajci, saj smo se bali, da bi ostali brez malice.

Po malici je sledila ura slovenščine. Nekaj časa sem se pri uri dolgočasila in nekaj časa pridno delala. Ker je bilo v učilnici malo svežega zraka, smo odprli okno.

Zunaj so letale in brenčale ose, muhe, čmrlji, sršeni ... Eni od teh osic je postalo dolgčas in se je oglasila v 7. razredu. Jaz, ki nisem velika ljubiteljica teh živali, sem se ustrašila in poskočila. Pomislila sem, da bi me osa lahko pičila in postala sem še bolj panična. Zato sem si oblekla jopico in nadela kapuco. Osa je najprej priletela do tovarišice, ampak tovarišica se ni zmenila zanjo. Pri tem sem začutila zavidanje, saj se tovarišica ne boji os. Osa se je nato odpravila proti meni. Jaz sem tako zelo zavpila, da mi je učiteljica za nalogo dala spis, katerega sedaj berete. Moja prijateljica Nina je skušala oso spraviti ven, a ji to ni uspelo. Končno je v pomoč priskočila učiteljica in osi pomagala najti pot ven.

Moj strah je v trenutku spuhel. Ker se na napakah učimo, od danes naprej ne bom več vpila zaradi ose, pa čeprav bo katera planila name.

Katarina Filipčič, 7. razred

PRI NAS DOMA

Moja družina in jaz živimo v Globokem. Imamo veliko hišo, v kateri je zelo pestro, saj naša družina šteje šest članov. Bilo nas bi še več, če se sestra ne bi poročila in odselila. Tudi ona ima svojo družino in za sedaj šteje tri člane.

Pri nas opravljamo različna dela. Brat Jure in ati hodita v službo, stari starši so upokojeni, mami dela doma, jaz pa hodim v šolo in pri slovenščini ne delam domače naloge. Zato tudi pišem ta spis. Doma imamo malo kmetijo in velik vinograd, katerega obdelujemo vsi skupaj. Radi priskočimo na pomoč tudi sosedom, katerim pomagam tudi jaz, predvsem sosedu Marjanu. Pri njem velikokrat vozim traktor. Vzamem si tudi nekaj prostega časa, da grem s prijatelji kolesarit.

Posebno razgibano je pri nas v nedeljo, ko pride na kosilo teta Mateja z družino. Popoldne pride na obisk moja sestra Bojana z možem Klemnom in dveletno hčerkico Saro. Sara je zelo radovedna deklica, pokazati ji moram vse, kar imamo na kmetiji. Zelo rada ima konje.

Na kratko sem tako povedal, kako se imamo pri nas doma.

Jernej Preskar, 7. razred

MED POUKOM SEM KRIČAL

Šola je naš drugi dom. Tam veljajo pravila, ki se jih učenci ne držimo radi. V šoli se moramo obnašati spoštljivo. Pri pouku moramo sodelovati. Kako bom pa sodeloval, če moram biti tiho?

Pri uri slovenščine se mi je zgodila manjša nezgoda. Ko je sošolka brala, sem bil nemiren in sem klepetal. Tudi kričal sem. Učiteljico sem spravil v slabo voljo, da je bila huda, jaz pa sedaj moram za kazen opisati ta dogodek.

Mi smo otroci in zelo težko smo tiho in pri miru. Posebej, če je zunaj sončno vreme. Ponavadi sem pri pouku priden in ne vem, kaj se je dogajalo z mano tisti dan. Najbrž je bila polna luna. Zelo dobro vem, da s klepetanjem motim svoje sošolce, ki bi zelo radi poslušali razlago učiteljice.

Težave s kričanjem nimam samo pri slovenščini, ampak včasih tudi doma. Domačo kazen je veliko lažje izvesti kot šolsko. Doma moram za kazen pomiti posodo, odnesti smeti, posesati hišo, pomesti teraso, peljati psa na sprehod, oprati avto, oprati in zlikati perilo. Ampak vse to raje naredim, kot pa to, da pišem spis o svojem obnašanju.

Za malo kričanja, pa tako huda kazen. Ne bom je tako kmalu pozabil. Čeprav bom to nalogo s težavo opravil, ne vem, če bom lahko naprej pri pouku vedno tiho. Le kako eni sošolci zdržijo biti zbrani in tiho celo šolsko uro? Ko je pa tako težko biti tiho! Včasih se med poukom tudi smejem, še dobro, da nimam vsak dan naloge, da opišem svoje obnašanje. Bilo bi nevzdržno!

Obljubim, da se bom pri pouku zelo zelo trudil ostati priden, ne bom motil več pouka in dela mojih sošolcev. Vem, da mi bo uspelo, samo potruditi se moram.

Miha Petan, 7. razred

OSMI RAZRED z učiteljico Andrejo Šiško**INTERVJU - MARJAN OGOREVC: "NA ZEMLJI SMO SAMO NAJEMNIKI"**

Moj sogovorec bo Marjan Ogorevc. Je zelo uspešen, zanimiv in udaren človek, ki razmišlja povsem s svojo glavo in gleda v svet pozitivno.

1. V javnosti se zelo veliko pojavljate. Imate zelo zanimiv poklic. Kako se imenuje vaš poklic? Prosim, opišite nam ga na kratko.

Moj poklic se imenuje bioenergetik. Ukvarjam se z zdravljenjem na daljavo, naravnim zdravljenjem. K meni prihajajo ljudje, ki potrebujejo nasvet, imajo poškodbe ali katero koli drugo bolezen.

2. Zraven dela bioenergetika opravljate tudi druga dela. Katera?

Pišem knjige, ustanovil sem tudi svojo lastno šolo, v kateri tudi sam predavam in aktiven sem na humanitarnem področju.

3. Koliko knjig ste že napisali?

Napisal sem pet knjig, dve pa sta tudi že napisani, vendar še ne izdani.

4. Sodelujete tudi s Primožem Kozmusom. Bili ste tudi z njim na olimpijskih igrah. Kaj ste počeli tam oz. kako ste mu pomagali?

Tako je. Bil sem z njim. Pomagal sem mu pri psihičnih problemih, v primeru poškodb in pa pri sproščanju.

5. Zelo veliko potujete. Kje vse ste že bili?

Bil sem že v Egiptu, na Kitajskem in v Sibiriji. V Sibiriji sem napisal tudi knjigo z naslovom V Sibiriji med šamani.

6. Kakšno je bilo vaše otroštvo?

V otroštvu sem bil dokaj nagajiv, vendar sem rad pomagal staršem pri domačih opravilih. Ker sem bil prvorojenec, sem rad čuval mlajši sestri in brata.

7. Ali vam je rojstni kraj pri srcu?

Seveda. Zelo rad pridem na domačijo, tam kjer sem se rodil. Občasno pridem tudi pomagat tja. Velikokrat obiščem mamo in nečake.

8. Imate družino? Kdo jo sestavlja?

Seveda imam tudi svojo družino. Sestavljajo jo žena Ivanka, sin Andrej, hči Tina ter vnuka Luka in Ana.

9. S čim se ukvarjate v prostem času? Ali ga sploh imate kaj?

V prostem času vadim tai chi, se sproščam z jogo, urejam okolico hiše, pazim vnuke, obiščem prijatelje in še marsikaj. Ni ga veliko, vendar nekaj ga je.

10. Že večkrat ste omenili svoj način prehranjevanja. Kako se prehranujete?

Sem vegetarijanec, vendar jem ribe.

11. Zelo ste osveščeni o vsem, kar je povezano z naravo. Malce nam razložite, kako je s tem.

Tako je. Zelo skrbim za naravo in živali. Velikokrat se odpravim v gozd in se pogovarjam z drevesi. Ljudje smo na zemlji samo najemniki in nič drugega. Zemljo moramo ohraniti za naše naslednike, ki še pridejo za nami. Tudi oni imajo pravico, da uporabijo Zemljo, tako kot smo jo mi.

12. Nekaj časa ste živeli v tujini? Zakaj?

Živel sem v Splitu, ker sem se šolal v pomorski šoli in sem se v Splitu zaposlil, vendar sem se zaradi domotožja vrnil v domači kraj. Velikokrat so me domači dražili, da bom lahko plul le v kahlici, a so se mi sanje uresničile in sem bil pravi mornar.

Vita Sotlar, 8. razred

LJUBEZEN < 3

Prva pesem je prva ljubezen.
S prvo ljubeznijo začutimo najlepše stvari.
V prvi ljubezni se ti godijo samo dobre reči.
In samo prva ljubezen se rima na bolezen.

Mojo prvo pesem skrivala sem,
pred atom, mamom in pred bratom.
Moja prva pesem nastala je takrat,
ko izvedela sem, da ti imaš me rad.

Prvo ljubezen pokazal si mi ti,
najlepši fant iz mojih dni.
Ko mislim nate, po licu zmeraj
solza sreče mi pridrsi.

Ta pesem prva zate je,
in vedi, ljubim te!
Najlepša misel moja si ti,
ob tebi mi vedno srce zagori!

Katja Hotko, 8. razred

INTERVJU S SALVADORJEM KRANJČIČEM, IGRALCEM IN TRENERJEM ROKOMETA

V intervjuju vam bom predstavil nekdanjega igralca in sedanjega trenerja ženskega rokometu v Sloveniji.

1. Kdaj ste začeli trenirati roket?

Z roketom sem se začel ukvarjati v 5. razredu osnovne šole. Izbrali smo si lahko roket kot krožek.

2. V katerih klubih ste vse trenirali?

Najprej sem začel trenirati v osnovni šoli. Nato sem začel trenirati v Moškem roketnem društvu Dobova. Tam sem treniral do konca osnovne šole. Po osnovni šoli sem se vpisal v športno gimnazijo v Ljubljani. Ker nisem mogel več trenirati v Dobovi, sem začel trenirati v roketnem klubu Partizan Ljubljana. Tam sem treniral štiri leta. Po končani srednji šoli sem spet začel trenirati v domači Dobovi.

3. Kot sem izvedel od vaših soigralcev, ste sami prenehali igrati roket.

Kako to, da ste se tako odločili?

Takšno odločitev sem prejel, ker se nisem videl kot vrhunski igralec rokomet. Kljub temu sem hotel ostati povezan z roketom.

4. Za kateri poklic ste se odločili, ko ste nehali igrati roket?

Ker sem želel ostati povezan z roketom, sem se odločil, da postanem trener te športne discipline. Svoje znanje, ki sem ga že imel, sem dopolnil in zdaj ga prenašam na mlajše igralke in igralce.

5. V katerih klubih ste bili trener in kje ste še?

Kot trener sem začel delati v Dobovi. Tam sem treniral mladince. Nato sem odšel v Brežice, kjer sem začel razvijati ženski roket. Treniral sem učenke po vseh osnovnih šolah v brežiški občini. To kar dobrih osem let. Iz te ekipe sem naredil nekaj vrhunskih igralk, ki zdaj igrajo v drugih močnejših klubih po Sloveniji. Največ pa "sem delal" na igralci Barbari Varlec, ki sedaj igra za roketni klub Krim. Trenutno sem trener ženskega kluba v Kočevju. Ta klub sem prevzel lani. V ekipi se vidi velik napredek. Sem pa tudi pomočnik Slovenske mladinske reprezentance.

6. Kateri so bili vaši največji dosežki do sedaj?

Če jih naštevam po vrsti, sem bil mladinski prvak z ekipo Slovan Ljubljana, nato sem bil na evropskem prvenstvu v Turčiji z žensko mladinsko reprezentanco, kjer smo dosegli dobro uvrstitev, z isto reprezentanco sem bil na svetovnem prvenstvu v Makedoniji, kjer smo tudi dosegli dober rezultat. Največ pa mi pomeni to, da sedaj moj klub igra v prvi slovenski ligi.

7. Kakšni so vaši cilji za prihodnost?

Moj največji cilj je, da bi postal trener kakšnega večjega kluba v Evropi ali kakšne boljše reprezentance.

8. Ali se še kaj srečujete z vašimi nekdanjimi soigralci?

Da, srečamo se vsako leto na pikniku, ki ga organiziramo vsi, ki smo takrat igrali skupaj. Največ pa se vidim ali slišim z mojim dobrim prijateljem Gorazdom Škofom, ki sedaj igra v Zagrebu.

Kristian Geč, 8. razred

DEVETI RAZRED z učiteljico Marijano Zobarič**NAŠLA SEM OSTROVRHARJEV DNEVNIK**

Včeraj sem se potikala po podstrešju, ker sem iskala neke zvezke od slovenščine. Pisati bi morali kontrolno »za nazaj«, a se je učiteljica (na srečo) premislila. No, ko sem premetavala obleke in ostalo kramo, sem našla neko staro skrinjico. Ker sem znana tudi kot velik »firbec«, sem se seveda spraševala, kaj je notri. Vzela sem jo v roke, si jo ogledovala in se na koncu odločila, da jo bom odprla. Stekla sem v očetovo delavnico po največje kladivo in razbila ključavnico. Dvignilo se je veliko prahu. Kašljala sem kot nora in za svoje dobro raje odprla vrata, da se je prostor malo prezračil. Ko se je prah polegel, sem skrinjico odprla in v njej zagledala zvezek. Imel je usnjene platnice spete z majhno ključavnico. Zastokala sem od razočaranja, a sem se hitro lotila še te ključavnice. Z izvijačem sem jo odprla. Listi so se razprli in pričela sem požirati njihovo vsebino, črko za črko, besedo za besedo ... Pisalo je nekako tako ...

Sreda, 5.12.1845

Prijatelj mi je predlagal, naj si začnem zapisovati dogodke iz mojega življenja v ta zvezek. Le kaj bi lahko bilo še boljšega kot to, da se te spominjajo še stoletja po smrti kot junaka? Lej, opiši svoja junaštva! Če kaj zdrži prekletstvo staranja, potem je to napisana beseda in papir. Nosi s sabo ta zvezek in piši. To mi je predlagal prijatelj Njivšek in sem ga poslušal. Odločil sem se, da poskusim. Zatorej, spoštovani bralec teh vrstic, dovoli, da se ti najprej predstavim.

Ime mi je Jurij Ostrovrhar. Vitez, junak! Boji so zame le igra, pod mojim mečem pade vsak. No, sedaj ko je zima, nisem imel bojev že 30 dni. Mi je pa hlapec povedal, da v Turjaškem dvoru biva lepotica, z imenom Rozamunda. Zdaj je še premrzlo, bom odjezdil k njej spomladi, ko bo vse cvetelo, ko bo ona cvetela ...

O o, ljubezen, kaj? Ko sem prebrala dogodke prvega dne, je bilo na začetku še zanimivo, potem pa je postajalo dolgočasno, kot da ta Jurij ne bi vedel več, kaj naj še napiše. Začel je pisati le o svojem izgledu, zmagah, bojih, bla, bla, bla ... Preskočila sem nekaj strani in tako pristala na »pomladnem datumu«.

Ponedeljek, 22.3.1846

Danes sem se odpravil na Turjak. Pripravili so imeniten sprejem. Rozamunda ... ona ... tako je lepa! Verjetno najlepši cvet med dekleti na svetu! Tako lepo dehti! Njeni lasje dišijo po vrtnicah, njen dih je nežen kot nežna pomladna sapica, njen glas je milozvočen. Ah, Rozamunda ... Čez tri nedelje, čez tri nedelje ... jo bom oženil!

Ah, ta ljubezen! Še tako trdosrčnega junaka razneži! Jurij je Rozamundo tako poveličeval, kot da bi bila boginja. No, da vidim, kaj se bo še zgodilo - sem razmišljala, ko sem prebirala Ostrovrharjeve izpovedi. Ker je kar nekaj strani bilo napisanih samo o nezemeljski lepoti Rozamunde, sem jih kar preskočila vse do strani pred njuno skorajšnjo poroko.

Ponedeljek, 12.4.1846

Bog, kaznuj vse pevce sveta! Kako si je drznil ta pevec sploh pomisliti na to, da je nekje še lepši cvet od moje Rozi. To jo je tako razjezilo! V Bosni naj bi živela tista coprnica, ki naj bi bila sonce vse lepote. Rozi mi je naročila, naj si opašem meč, zbezrem hlapce in tovariše in ji pripeljem to bašetovo sestro. Ravno kar jezdimo proti Bošnjakom ...

No, ta je bila pa dobra! Ker se je ta Rozi odločila, da ne sme biti nobene lepše dekline od nje, se je Jurij moral odpraviti v Bosno. Po drugi strani pa, če

pomislim, je pa to bilo lepo dejanje za svojo ljubljeno. Česa takega »moderni« fantje ne bi storili.

Nedelja, 18.4.1846

Ta bašetova sestra! Lejla se imenuje. Ona je lepša od Rozamunde! Rozamunda je proti Lejli žaba! Oženil jo bom! Lejlo mislim. Sedaj že živi na mojem gradu in se uči krščanstva. Ljubiva se. Jutri ima krst, čez en teden se poročiva.

Kaaaj?! No, to pa je že bolj "moderno"! Da zapusti žensko, ki jo ljubi, ker je neka druga lepša? Bila sem tako jezna! Ali fantje (in moški) res tako radi letajo od kikle do kikle?! Ampak zvezek je imel še nekaj strain, ki sem jih z jezo prebirala.

Četrtek, 1.5.1846

Rozamunda je postala nuna! Čast ljubljanskih nun je! Saj ne morem verjeti! Ah, pustil bom njo. Moja Lejla je noseča! Sad najine ljubezni bo prišel na svet čez devet mesecev!

Vse to sem prebirala z odprtimi usti. Na koncu je še napisal, da mu je Lejla rodila pet sinov in šest hčera. Ampak ker se je Lejla ravnala po novih metodah modernih žensk, je Jurij moral pomagati pri hišnih opravilih. Predvidevam, da ni imel več časa za pisanje dnevnika, saj je moral menjati plenice.

Tako mi je minilo popoldne brez učenja. Danes sem bila v šoli zelo nervozna. Ampak, kot sem že omenila, se nas je učiteljica usmilila.

Me prav zanima, ali bom jaz kdaj našla kakšnega Jurija Ostrovrharja?!

Katarina Petaci, 9. razred

POVODNI MOŽ ČEZ LETO DNI ZOPET PRIDE NA PLES NA STARI TRG

Odkar sta povodni mož in Urška izginila v šumečih valovih Ljubljane, ju videl nihče ni več.

Povodni mož je Urško odpeljal v svojo graščino, ki se je imenovala Podvodno mesto. Tam nista bila sama. Na njegovi graščini je živel veliko ljudi. Povodni mož je Urški razložil, da je vse te ljudi ugrabil oziroma pripeljal v to mesto on. Namreč, bil je osamljen. Vse te poplave, ki so se dogajale v Ljubljani skozi vse leto, so bile njegove solze. Ni imel nikogar. Nikogar, ki bi se z njim smejal, jokal, prepiral.

Medtem ko je povodni mož to Urški razlagal, je ona začutila to njegovo žalost. Po licu ji je spolzela solza. Ta se je lesketala kot diamantni biser. Povodnega moža je

to presenetilo, saj je mislil, da je ona samo še ena prelepa ledena kraljica, ki ji ni mar za ostale. Povedala mu je, da čeprav je lepa in "oh in sploh", ni bila vedno tako samosvoja, samovšečna in še kaj. Odkar ji je umrla njena mama, je postala povsem drugačna. Najprej so jo vsi Ljubljancani zmerjali in zaničevali - ker ni imela nikogar več - potem pa, ko je odrasla in postala tako lepa, pa so jo vsi moški koteli imeti. Zaradi tega je postala ošabna, zvita, predrzna in domišljava.

Ker sta povodni mož in Urška uvidela, da so ju Ljubljancani prizadeli, sta se skupaj odločila, da se jim maščujeta. Pri tem so jima pomagali še ostali prebivalci Podvodnega mesta, saj so tudi njih prizadeli. Skupaj so tičali glave tedne in tedne. Samo, da bi bili vsi dogodki popolnoma "uliti".

Tako je napočil dan, ko se bo povodni mož zopet odpravil na ples na Stari trg. Po Ljubljanci je zaplaval tako hitro, da je naredil manjši vihar. Ljudje tega niso opazili, saj so bili vsi na Starem trgu.

Ko je prišel na Stari trg, so pod lipo, kot vedno, igrale trobente in gosli. Vsi so plesali, le neko dekle, ki je bilo zamenjalo Urško, je bilo samo. To dekle je še kar iskalo svojega sanjskega soplesalca, ki bi jo očaral. Videlo se je, da so jo vsi fantje hoteli imeti za soplesalko, medtem ko so jo dekleta gledale kot sovražnico. V njihovih očeh se je videl lesk ljubosumnosti, v nekaterih očeh pa se je videla žalost, katere je bila ta lepa Ljubljankica Pia kriva. Ko je Pia zagledala povodnega moža, je samozavestno pristopila do njega. Vprašala ga je, ali bi plesal z njo. On ji je seveda privolil, saj je bil to tudi del načrta, ki so ga sestavili prebivalci Podvodnega mesta, Urška in on.

Hitro sta se zasukala na plesišče in zasenčila s svojim plesom vse ostale plesalce. Povodni mož je videl, da je Pia podobna Urški - samozavestno, samovšečno, hinavsko in zvito dekle. Plesala sta ure in ure.

Kar naenkrat pa se je zaslišal velik in zelo glasen pok. Prispela je Urška in ostali iz Podvodnega mesta. Vsi so jih začudeno gledali. Nekateri so začeli kričati, da so čarovniki in coprnice, drugi so otrpli, tretji so pogledovali zdaj Urško zdaj Pio. Niso vedeli, katera je lepša. Nato so Urška, prebivalci in povodni mož vse plesalce polovili v ribiško mrežo, ki je bila velika okoli 100 metrov in jih odvedli po Ljubljanci do njihove graščine. V tej mreži, ki ni bila ravno velika, so bili ujeti vsi Ljubljancani.

Ljubljancani so se pritoževali, češ, da jih bodo vse spravili za zapahe. Prebivalcem ni bilo mar za njihovo prazno govorjenje. Ko so prispeli, so jih posedli na stole, ki so bili v nekem prostoru, ki je izgledal kot gledališče. Pravzaprav je to tudi bilo.

Prebivalci Podvodnega mesta so za Ljubljancane pripravili dramsko igro, v kateri so jih predstavili življenje povodnega moža in Urške. Ko je bilo konec igre, so se Ljubljancani začeli zgražati sami nad sabo. Niso mogli verjeti, da so lahko bili tako nesramni. Niso mogli verjeti, da so lahko razžalostili in prizadeli toliko nedolžnih in dobrih ljudi.

Ampak to povodnemu možu in ostalim, ki so bili na njegovi strain, ni bilo dovolj. Niso jih sedaj mogli samo izpustiti. Niso jim mogli oprostiti. Med njimi niso videli nobene dobre osebe, ki bi ji lahko oprostili. Vsi so bili zanje enaki. Nato pa se je oglasila samovšečna Pia: "Oh, ljubi moj povodni mož! Prosim, izpusti me! Reši me teh ljudi! Glej, jaz sem prelepa, da bi tukaj za vedno ostala. Želim si videti svet. Želim biti najlepša!" Te besede so povodnega moža še bolj presenetile. Odigral je, da jo bo spustil. Ne, premislil si je. Odigral je, da bo iz te ribiške mreže izpustil vse Ljubljance, tako da bodo lahko šli spet domov. Vsi so se že veselili. Toda rekel jim je, da iz Ljubljane lahko pridejo samo tako, če se bodo opravičili njemu, Urški in ostalim prebivalcem. Tega niso mogli storiti.

Povodni mož, Urška in prebivalci so jim brez besed obrnili hrbet in odplavali po Ljubljani v Ljubljano. Vsi Ljubljančani pa so ostali ujeti v Ljubljani. Povodni mož, Urška ter ostali so sedaj imeli vso Ljubljano za sebe. Zaživeli so novo, drugačno življenje.

Danes živijo v Ljubljani samo dobri ljudje, potomci povodnega moža, Urške in ostalih iz Podvodnega mesta. Iz Ljubljane pa se ob dnevih z vetrom in dežjem še slišijo glasovi trpljenja, žalosti in hinavščine.

Diana Zevnik Ščrbačič, 9. razred

O ŽIVLJENJU POLJUBNO IZBRANE OSEBE - FRANC KRANJC

Franc Kranjc se je rodil 16.8.1929 mami Jožefi in očetu Janezu na Reštanju nad Senovim. Bil je najmlajši od osmero otrok v kmečko-rudarski družini.

S sedmimi leti je odšel v osnovno šolo na Senovem. Po končani osemletni osnovni šoli je odšel v vojsko, kjer je ostal tri leta. Po prihodu iz vojske pa se je zaposlil v rudniku na Senovem. Tam ni ostal dolgo, kajti že po dveh letih je odšel v rudarsko šolo v Trbovlje. Po treh letih je postal rudarski tehnik ter se zaposlil v rudniku v Globokem kot obratovodja. Takrat se je v Globoko tudi preselil.

V Globokem se je hitro vključil v kulturno dogajanje kraja, sodeloval pa je tudi v tamkajšnji dramski skupini. Tako se je preživljal in kmalu spoznal Faniko Strgar, ki je učila v tamkajšnji šoli.

Dolgo sta živela skupaj, leta 1959 pa sta se tudi poročila. Še istega leta sta pričela z izgradnjo nove hiše na Malem Vrhu. Naslednje leto se jima je rodila hči Metka.

Skupaj so se pet let kasneje preselili v novo hišo na Malem Vrhu. Leto kasneje se jim je pridružil še sin Franc.

Tako je njegovo življenje potekalo vse do upokojitve.

Leta 1984 se je Franc upokojil, medtem pa je prevzel še mesto direktorja v rudniku Globoko. To je bil njegov največji uspeh v službeni karijeri.

Po upokojitvi se je posvetil svoji družini in vinogradu. Leta 1992 pa so se pričele težave, ker mu je opešalo srce. Tako je še istega leta odšel na zahtevno operacijo srca. Po dveh letih, ko si je nekoliko opomogel, se je poročil njegovo sin Franc in še istega leta je dobil vnukinjo Anjo.

Hud udarec za njega je bila smrt njegove soproge Fanike po osemintridesetih letih skupnega življenja. Ob pomoči družine se je psihično pobral in se vključil v društvo upokojencev in sladkornih bolnikov. Tako si je krajšal prosti čas, vendar pa je vedno mislil na svojo soprogo in obiskoval njen grob.

Veliko svojega časa je preživel v vinogradu, v družbi s psom Donom. Leta 2006 je dobil še drugo vnukinjo Aljo. Imel jo je zelo rad in jo je ves čas pestoval.

Umrli je 30.7.2008 na Malem Vrhu zaradi zastoja srca.

Anja Kranjc, 9. razred

JAZ

Jaz sem jaz,
en samcat jaz.
Jaz sem jaz
in vedno bom jaz.
Jaz sem jaz
in to ni nihče drug.
To sem jaz.

Jaz sem jaz,
ti si pa ti,
pesimistična realista,
ki naj bi bila tiha,
»wannabe« pianistka,
ki - kadar ima vsega dovolj -
od jeze zapiha.

To sem jaz,
saj vendar sem jaz.
Jaz sem samo jaz
in nisem ti.
Jaz premagujem vsakdanje ovire
in hodim po svoji življenjski poti.

Moj jaz in jaz
sva si različna.
Jaz sem samo pokazatelj
svojega jaza.
Jaz mora ljudem
vedno biti všeč
in nasmejan.
Kaj, če moj jaz
vedno ne čuti tako?
Jaz sem jaz
in vendar jaz to nisem.
Jaz sem jaz
in spremeniti me ne moreš.

Jaz, jaz.

Učenke in učenci, 9. razred

OSNOVNA ŠOLA GLOBOKO

ŠOLSKO GLASILO ISKRICE

PRISPEVKE PRISPEVALI UČENCI VRTCA IN OSNOVNE ŠOLE GLOBOKO

NASLOVNICA: RISBO NARISALA KATARINA PETACI

IZDAL UREDNIŠKI ODBOR (po abecednem redu):

ALENKA CIZEL

ANJA KRANJC

KATARINA PETACI

DIANA ZEVIK - ŠČRBAČIČ

LAURA ŠKRABL

in mentorica

NATAŠA PLEVNIK

ŠOLSKO LETO 2008/09

GLOBOKO, SEPTEMBER 2009